

LUOTI MUURAHAINEN

JUSSI VESANTO

LUOTIMUURAHAINEN

Tinalle

LUOTIMUURAHAINEN

Jussi Vesanto

© 2016 Jussi Vesanto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Norderstedt, Saksa

Kannet: 2nd Mouse, Turku, Suomi

ISBN: 978-952-339-519-0

PROLOGI

1987

Kilven veljeksillä oli syytä juhlia. Isoveli Pauli oli voittanut vähän yli 600 markkaa vakioveikkauksesta, ja kaksi vuotta nuorempi Olavi oli juuri saanut koulunsa päätökseen. Kesä oli kuumimmillaan ja he kävelivät kadun aurinkoisella puolella hymyt kasvoillaan.

- Voitaisiin mennä Kupittaaan puistoon. Siellä ainakin on silmänruokaa, jos ei muuta, Pauli ehdotti.

- Kuulostaa hyvältä, Olavi vastasi hymyillen.

- Pari kylmää bisseä, kauniita neitoja, aurinko paistaa, nurmi vihertää, linnut visertää... Tästä tulee vielä hyvä päivä, Pauli riemuitsi.

Olavi hymyili veljelleen, joka lähes tanssahteli kepein askelin eteenpäin.

- Pitäiskö ostaa kokonainen kori, Pauli kysyi innoissaan.

- Sä sanoit, että otetaan vain pari, Olavi vastasi hieman hermostuneena.

- Herää pahvi! Älä nyt oo tommonen. Kato meikäläinen tarjoo, Pauli julisti ja nappasi käteensä ohuen puisen riman, joka oli heitetty viereiseltä työmaalta kasaan kadun kulmaan. Hän venytti rintaansa ja alkoi tehdä keihäänheittoeleitä kepin kanssa.

- En mä sitä, mutta kun mulla on työpäivä huomenna, Olavi yritti, vaikka tiesi, että velipoika oli jo päätöksensä tehnyt.

- Jevsjukov on heittänyt viimeisensä, Zelezny on heittänyt viimeisensä, ja nyt tulee vuoroon Seppo Räty, Pauli selosti ja nosteli rimaa olkansa yllä kuin keihäänheittäjä.

- En mä voi mennä sinne krapulassa, Olavi sanoi, mutta Pauli ei kuunnellut.

Heidän takanaan Saab-merkkinen poliisiauto hidasti vauhtia. Siuikkuna nitisi, kun se veivattiin auki.

- Ja nyt lähtee, ja nyt lähtee, Pauli korotti ääntään ja otti pari nopeaa juoksuaskelta. – Noin!

Pauli viskaisi keppiä voimiensa takaa. Hänen tavoitteenaan oli tyhjä tontti kadun varressa, mutta hänen epäonnekseen rima kääntyi välittömästi ilmassa poikittain ja osui viereiseen liikennemerkkiin. Veljekset joutuivat loikkimaan sivuun, ettei rima olisi osunut heihin

pudotessaan takaisin kadulle. Olavi nauroi veljensä kiroilulle.

- On siinä mulla kans yks Rätty, Olavi vinoili.

- Hei, Rättykin kaatui ensimmäisensä, Pauli vastasi ja poimi riman takaisin käteensä.

- Mitäs, mitäs, mitäs, kuului megafonin vahvistama ääni heidän taakansa.

Nuoret miehet säikähtivät ja kääntyivät katsomaan. Kauluspaitainen ja koppalakkinen konstaapeli piti pientä valkoista megafonia kädessään ja roikkui puoliksi ulkona ikkunasta.

- Mikkäs MM-kisat täällä on menossa? Hajaantukaa välittömästi, konstaapeli Juha-Pekka Järvinen kailotti ja nauroi päälle.

Olavi vastasi näyttämällä keskisormea ja huutamalla:

- Ihan on omat kisat, että painukaa vittuun siitä!

Poliisiauto kiihdytti moottori uristen ja konstaapeli Järvinen vetäytyi naureskellen sisälle autoon. Pauli katsoi hieman hämillään veljeään ja kysyi:

- Kavereitasi?

Olavi seurasi katseellaan loittonevaa Saabia. Kirkas aurinko sai hänet siristelemään silmiään.

- Toi oli J-P. Se oli mun kurssikavereita. Ihan hyvä tyyppi.

- Selkeästi humoristi, Pauli kommentoi ja kävi nakkaamassa riman takaisin roskapinoon. Vaikka veli oli nyt poliisi, hän silti pelkäsi hie-man virkavallan edustajia. Hän oli nähnyt kavereidensa saavan turpaan sinivuokoilta.

Kaupassa käytyään veljekset kantoivat sinistä kaljakoria kahteen pekkaan. He suuntasivat kohti puistoa ja Pauli kertoi iänikuista tarinaansa työstä, jonka oli tavannut Ruisrockissa. Tytöllä oli ollut Peer Guntin t-paita ja punaiseksi värjätyt hiukset. He olivat suudelleet auringon laskeutumisella. Valitettavasti Pauli oli ollut niin humalassa, ettei ollut löytänyt tyttöä enää vessareissulta palattuaan. Eivätkä he olleet vaihtaneet osoitteita tai puhelinnumerojakaan. Pauli oli etsinyt tyttöä aamuyöhön asti, mutta oli lopulta joutunut palaamaan kotiin tyhjin käsin.

- Elämäni tarina, Pauli sanoi muka-surullisena ja hörppäsi olutpullosta.

Olavi kohotti omaa pulloaan ja maistoi suloisen kitkerää juomaa. Valitettavasti kaupassa oli ollut tarjolla vain lämmintä olutta. Se sai

nyt paremman puutteessa kelvata.

Kuorma-auto jyristeli heidän ohitseen. Olavi kuuli matalan jysäyksen, muttei ymmärtänyt miten se olisi voinut tulla autosta. Ääni oli jotenkin erilainen – liian jyrkevä ja pahaenteinen. Hän katsoi auton perään ihmeissään. Hienoa tomua varisi kuorma-auton lavalta.

- Kuulitko, Olavi kysyi.

- Minkä, Pauli vastasi.

Kadun toisella puolella, kahden matalan kerrostalon välissä, oli vihreä puutalo. Olavi huomasi sen hiekkaiselle pihalle pysäköidyn poliisin Saabin. Hänen virkaveljiään ei ollut näkyvissä.

- Sinun kannattaa ehdottomasti lähteä mukaan ensi vuonna. Ehkä se pimatsu tulee sinne taas, Pauli houkutteli.

- Uskomatonta, ettet sä edes tiedä sen nimeä, Olavi sanoi ja pysähtyi katsomaan pihapiiriä.

- Nimet on täysin yliarvostettuja, Pauli vastasi närkästyneenä siitä, että oli joutunut myös pysähtymään.

Kerrostalon avonaisesta ikkunasta kuului Matin ja Tepon kesän kuumin hitti: "Kaiken takana on nainen".

Jokin häiritsi Olavia. Poliisiauto näytti yksinäiseltä ja hylätyltä. Saabin kuljettajan puoleinen ovi oli auki, kuten myös talon etuovi. Vieno tuuli heilutti omenapuun oksia. Perhosia liihotti marjapensaiden ympärillä.

- Ei täällä oo mitään. Mennään, Pauli valitti.

Olavi jähmettyi. Hän näki ohuen savunoron kohoavan talon ikkunan raosta.

- Tulipalo, Olavi sanoi hiljaisella äänellä.

- Mitä, Pauli kysyi.

Olavi laski voimalla olutkorin maahan. Pauli parkaisi yllätyksestä ja yritti saattaa kallisarvoisen kuorman turvallisesti alas. Pullot helähtivät kuin protestoiden nopeaa liikettä. Savunoro muuttui paksumaksi. Olavi erotti liekkien kohoavan ikkunan takana.

- Sun täytyy etsiä puhelin, Olavi sanoi Paulille.

Pauli nielaisi ja katsoi ihmeissään veljeään, joka juoksi jo kadun yli. Vasta toisella puolella Olavi huomasi kantavansa olutpulloa yhä kädessään ja laski sen maahan. Pauli ei ollut vielä ymmärtänyt mitä oli tapahtumassa. Liekit löivät jo toisenkin ikkunan takana.

- Pauli! Etsi puhelin! Soita palokunta, Olavi huusi, kun näki veljen-

sä vain toljottavan paikallaan.

Pauli havahtui ja vilkuili nopeasti ympärilleen. Kaupassa, josta he olivat tulossa, olisi ainakin puhelin. Hän arpoi hetken uskaltaisiko jättää olutkorin kadulle yksinään, mutta nähdessään veljensä juoksevan sisälle palavaan taloon hän ampaisi juoksuun.

Sinä päivänä Olavi pelasti kahden tuoreen virkaveljensä hengen. Mielenterveysongelmainen sotaveteraani oli päättänyt päivänsä kotitekoisella räjähteellä. Räjähdyks oli lyönyt poliisit tajuttomaksi ja sytyttänyt talon palamaan. Olavi oli löytänyt heidät makaamasta liekkien ja sankan savun keskeltä. Hän oli oman henkensä uhallaa raahannut miehet yksitellen ulos talosta. Sotaveteraani oli ollut jo avun ulottumattomissa. Vanha mies oli vihdoinkin löytänyt rauhan, ja sai polttohautauksen talonsa mukana.

Pauli oli löytänyt puhelimen ja saanut palokunnan hälytettyä paikalle. Heidän saapuessaan talo paloi kuin soihtu. Mustaa savua kohosi siniselle taivaalle. Puistokaljat jäivät siltä päivältä juomatta.

I

2011

Joulusta oli taas selvitty hengissä. Lahjat olivat löytäneet ottajan-sa, rosolli ja kinkku syöjänsä. Ylensyöneen unelias tyytyväisyys vallitsi kotimatalla olevassa autossa. Raimo kevensi kaasujalkaansa ja tihrusti pimeään. Koko Lounais-Suomessa maa oli mustana, eikä lumesta ollut näkynyt vielä hiutalettakaan. Sääennustukset lupailivat helpotusta asiaan vasta vuodenvaihteen jälkeen. Raimo murehti nastarenkaita, jotka rapisivat vasten kosteaa asvalttia.

Edellisyön myrsky oli ollut harvinaisen raivokas. Se oli kaatanut hehtaareittain puita koko Suomessa. Kymmenettuhannet ihmiset olivat jääneet ilman sähköjä – lukuisia teitä oli poikki. Raimo kiitti hyvää onneaan, ettei heidän eteensä ollut sattunut vielä yhtään kaatunutta puunrunkoa. Vain pieniä oksia ja havuja makasi liikkumattomana siellä täällä. Helena nytkähti pelkääjän paikalla. Hän oli nukkunut viimeisen tunnin ja alkoi ilmeisesti vaistota kodin olevan jo lähellä. Pojat nukkuivat yhä sikeästi takapenkillä.

Raimo oli tyytyväinen, että oli saanut ajaa suurimman osan matkasta pimeässä, hiljaisuudessa, omien ajatuksiensa keskellä. Hän haaveili jo yön syleilyssä yksinään nautitusta konjakista, nojatuolin suloisesta lämmöstä ja kaappikellon lyöntien levittämästä rauhasta. Mitään näistä hän ei tulisi tänä pimeänä iltana saamaan.

Auton valojen keilat loivat pitkiä varjoja talon seinälle Raimon kääntäessä pihatielle. Kuivunut oksa rasahti poikki auton renkaan alla. Tuuli tuiversi mäntyjen kosteissa latvoissa. Kodin ikkunoissa loistivat joulukyntteliköt. Raimo ohjasi kohti autotallin ovea. Yleensä hän jätti auton taivasalle etuoven viereen, mutta tänä Tapaninpäivän iltana tuuli oli edelleen sen verran voimakas, ettei Raimo halunnut riskeerata putoavien oksien kanssa. Hän suunnitteli ajavansa auton talliin yöksi. Liiketunnistimella toimiva lamppu syttyi loistamaan autotallin päädyssä.

Helena hieroi silmiään ja mutisi jotain mistä Raimo ei saanut selvää. Pojatkin osoittivat heräämisen merkkejä. Raimo veti käsijarrun päälle ja antoi diesel-moottorin jatkaa hurinaansa pienen tovin ennen kuin sammutti sen. Hän avasi oven ja kolean kostea ilma tunkeutui

välittömästi sisään autoon. Uhraamatta asialle sen suurempia ajatuksia, Raimo kankesi itsensä ähisten ulos yöhön. Taivas oli mustien pilvien peittämä ja Raimo huomasi kaipaavansa tähtiä. Sateista pimeää oli kestänyt jo niin pitkään, että kuulas pakkasyö tuntui kaukaiselta, mutta viehättävältä haaveelta. Hieman lunta ja hieman pakkasta, ja maailma olisi toisenlainen paikka – toiveikkaampi ja täynnä kirkasta valoa.

Helena nousi ulos autosta ja lähti käsilaukkuaan puristaen hoiper-telemaan kohti etuovea. Näemmä muut laukut jäivät Raimon ja poikien kannettavaksi. Raimo avasi takaoven päästääkseen unenpöpperöisen Antonin ulos. Anton oli kahdeksanvuotias ja joulukuukuu oli hänen kirjoissaan mennyt aivan nappiin. Hän oli saanut kaiken, mitä oli keksinyt pyytää, ja enemmänkin. Raimon yllätykseksi molemmat pojat olivat pyytäneet lahjaksi vaatteita. Hän itse muisti vihanneensa pehmeitä paketteja lapsena. Ajat ja asenteet olivat selvästi muuttuneet.

Anton hyppäsi alas autosta ja oli jo oikeissa juosta sisälle taloon, kun Raimo pysäytti hänet.

- Äläs mene vielä mihinkään. Takaluukku on täynnä tavaraa, Raimo sanoi isällisellä äänellään.

- Täällä on kylmä, Anton vastasi, mutta kiersi kuuliaisesti kohti auton perää.

Antonin kolme vuotta vanhempi isovelji, Juhani, läimäytti oman ovensa kiinni ja esitti oman mielipiteensä:

- Eikä ole. Ei täällä oo ees pakkasta.

Raimo oli niin tottunut poikien nahisteluun, ettei kiinnittänyt siihen juurikaan huomiota. Hän avasi takaluukun ja pojat kävivät kiinni kasseihin ja laukkuihin. Väittely ilman lämpötilasta ja siitä kummalla oli enemmän vaatteita päällä, jatkui normaalilla tavalla.

Tällä välin Helena oli jo ehtinyt avata kotitalon oven, riisua matalakorkoiset kenkensä, sytyttää valot olohuoneeseen ja löytää ruumiin. Anton, Juhani ja Raimo jähmettyivät kaikki paikoilleen kuullessaan hänen äänensä. Helena kirkui kuin syötävä.

Olavi Kilpi seisoi olohuoneen ikkunan ääressä ja katseli alas parkkipaikalle. Joulukynttelikön lämpimässä valossa hän näki oman heijastuksensa ikkunalasissa. Pihan parkkipaikka oli autio. Vain kymmenkunta autoa oli pysäköitynä ruutuihinsa. Yhtään ihmistä ei näky-

nyt olevan liikkeellä. Olavi mutristeli suutaan ja tarkkaili katuja parkkipaikan toisella puolella. Hän oli alasti. Ainoa asia mikä hänellä oli yllään, oli kultainen sormus vasemman käden nimettömässä.

Olavi oli ikäisekseen erittäin hoikassa kunnossa. Yleensä miehet viidenkymppin ohitettuaan alkoivat viimeistään kehittää elintasovartaloaan. Olaville näin tuskin tulisi käymään koko hänen elinaikanaan. Hänen vartalostaan näki, että se oli parkkiintunut vuosien fyysisen kulutuksen myötä. Hän oli pieni mies, mutta solakka ja jäntevä kuin kauris.

Olavissa lihasten jäntevyyttä enemmän huomiota herättivät vain hänen tatuointinsa. Niitä oli paljon, eivätkä ne olleet tavallisimmasta päästä, ainakaan tässä maailmankolkassa. Yksinkertaisia viivoja kulki hänen rintansa poikki, käsivarsillaan ja kaulalta ylös leukaan asti. Ne muodostivat kalaverkkomaisia kuvioita, jotka toivat mieleen alkukantaiset heimotatuoinnit jossain viidakon pimeissä syövereissä. Pieniä pisteitä oli hakattu hänen auringon ruskettamaan ihoonsa muodostaneen kuvioita ja merkityksiä niille, jotka osasivat niitä tulkita. Muutama kiemurainen kuvio koristi myös hänen pyöreitä kasvojaan.

Jykevä kaappikello löi kerran hämärän asunnon toisella laidalla. Olavi ei ollut varma oliko kello yksi yöllä, vai kenties puoli kaksi, muttei hän halunnut irrottaa katsettaan autiosta näkymästä asian tarkistaakseen. Sillä ei ollut nyt niin suurta väliä. Hän tuhahti ja venytteli käsiään. Kännykkä oli pöydällä hänen takanaan, muttei hän kehdannut poimia sitä ja soittaa. Sen sijaan hän otti hermostuneita askeleita edestakaisin ikkunan ääressä ja huokaili syvään.

Lähestyvän auton valot saivat Olavin jähmettymään. Hän naulitsi katseensa kadunkulmaan, jonka takaa auto kohta tulisi esiin. Hän nojasi niin lähelle, että hänen nenänsä melkein kosketti viileää lasia.

Kermanvärinen Mercedes Benz tuli näkyviin kulman takaa. Suuntavilkku välkkyi kirkkaana parkkipaikan suuntaan. Olavi huokaisi helpottuneena ja hymy levisi hänen kasvoilleen. Hän vetäytyi verhon taakse suojaan auton ajaessa pihalle. Neljännestä kerroksesta hän ei pystynyt näkemään kuljettajasta muuta kuin kädet, mutta hän tunnistoi naisen kyllä. Auto lipui hitaasti pihan poikki ja parkkeerasi roskikatoksen viereen. Olavi varoi liikuttamasta verhoa kurkistaessaan sen takaa.

Auton valot sammuiivat ja ovi aukesi. Vaaleanruskeaan talvitakkiin

pukeutunut keski-ikäinen rouva nousi ulos. Olavi painoi hymyilevän päänsä piiloon. Hän kääntyi ympäri ja hiippaili pois ikkunan luota. Hän vilkuili hetken ympärilleen ja suuntasi sitten kohti sohva. Hänelä oli vielä hetki aikaa.

Parketti nitisi Olavin paljaiden varpaiden alla, kun hän hipsutteli asunnon poikki. Joulukoristeet koristivat olohuoneen valkoisia kustavilaishuonekaluja. Joulukuusen kynttilät valaisivat puusta veistettyjä tummia naamioita seinällä.

Laajakuvatelevision edessä oli kolmenistuttava vihreä sohva. Olavi kiiruhti sen luo. Hän asetteli nopeasti sohvatyynyt käsinojaa vasten ja nosti viltin käteensä. Hän laski paljaan tatuoidun pyllynsä sohvalle ja asettui makuulle. Viltin hän levitti päälleen. Kaljuksi ajeltu pää painui tyynylle ja Olavi sulki silmänsä. Hän ei malttanut olla hymyilemättä.

Sydän pamppaili Olavin rinnassa sen verran kiivaasti, että pian hän jo avasi silmänsä. Hän kuvitteli hissin olevan matkalla ylös. Kohta avaimet rapisisivat lukossa. Ovi aukeaisi ja rakkaus kävelisi sisään.

Olavi kurotti viltin alta sohvapöydälle ja nappasi television kaukosäätimen käteensä. Hän paineli kaikkia mahdollisia numeronäppäimiä, kunnes televisio aukesi. Yhdessä hetkessä se toi hiljaiseen ja hämärään huoneeseen eloa ja meteliä. Kaiuttimista pauhasi musiikkia ja värit välkkyivät nopean kuvavirran tahtiin. Olavi laski äänenvoimakkuuden ensin alas ja vaihtoi sitten kanavaa. Hän selasi kanavia, kunnes löysi jotain rauhallisempaa; miehiä veneessä öisellä merelle. Laulua ja naureskelua. Se sai kelvata.

Eteisestä kuului hentoa kolinaa. Olavi veti kätensä viltin alle suojaan ja jähmettyi paikalleen. Hän kuuli kuinka ensin ulko-ovi kävi ja sitten eteisen väliovi aukesi. Kengän korot kopsahtivat parkettia vasten. Olavi venytti kaulaansa nähdäkseen tulijan paremmin.

- Hei, Vuokko sanoi.

- Hei, Olavi vastasi ja ponnahti vaivattomasti istumaan.

- Ei sinun olisi tarvinnut minua odottaa, Vuokko sanoi äänellä, joka kertoi, että hän oli mielissään nähdessään miehensä vielä jalkeilla.

- En minä odottanut. Jäin vain koukuun tähän... elokuvaan, Olavi vastasi vilkaisten ruutua, jossa naureskelu oli päättynyt ja miehet säntäilivät paniikissa ympäri venettä. Hetken hämmästyksestään toivuttuaan, Olavi käytti kaukosäädintä ja sammutti television.

Jos Olavi oli erikoinen näky tatuointineen ja paljaine pakaroi-neen, niin Vuokko puolestaan näytti niin tavalliselta ylemmän keski-luokan suomalaiselta rouvalta kuin mahdollista. Hän riisui takkinsa, jonka alla oli punainen villatakki, joulun kunniaksi, ja tumma yksin-kertaisen tyylikäs hame. Hänen hiuksensa olivat vaaleat ja lyhyet, viikko sitten kampaamossa hoidetut. Hänen äänessään oli hyvän koulutuksen ja itseluottamuksen tuomaa arvokkuutta.

- Oli miten oli, mutta on kiva tulla kotiin, kun on joku odottamassa, Vuokko sanoi hymyillen ja ripusti takkinsa naulakkoon.

Olavi nousi ketterästi ylös sohvalta ja kiiruhti vaimonsa luo. Hei-dän halatessaan näkyi selvästi kuinka Olavi oli vaimoaan päätä lyhy-empi. Hän varvisti heidän suudellessaan.

- Tervetuloa kotiin, Olavi sanoi hiljaa.

- Kiitos. Saat sen kuulostamaan, kuin olisin ollut poissa pitkäänkin, Vuokko vastasi naureskellen.

- Joskus viisi tuntia on pitkä aika, Olavi sanoi ja suukotti vaimoaan uudelleen.

Vuokko vastasi hyväilemällä miehensä paljasta selkää. Silloin Ola-vin kännykkä alkoi soida pöydällä heidän takanaan. Se rikkoi tunnel-man ja molemmat katsoivat tärisevää vempainta harmissaan.

- Hyvä, ettet ollut nukkumassa, Vuokko sanoi pahoitellen.

Olavi päästi tuhahtaen irti vaimostaan ja meni katsomaan puhelin-taan.

- Se on Hattunen, Olavi sanoi.

- Sano terveisiä, Vuokko vastasi ja lähti kävelemään kohti keittiö-tä.

- Ehkä se ei ole mitään.

- Laitan sinulle voileivän. Et ole kuitenkaan syönyt mitään koko il-tana.

Olavi otti hetken. Hän katsoi kuinka Vuokko asteli lanteet keinuen kohti keittiötä. Hän koki olevansa onnekas, nosti puhelimen korval-leen ja sanoi:

- Hyvää joulua, ylikonstaapeli Hattunen.

- Eikös se joulu mennyt jo, rikoskomisario, kuului naisen puolit-tain sarkastinen ääni puhelimesta.

Olavi katsoi seinällä raksuttavaa kelloa ja arveli Hattusen olevan oikeassa.

Vanha mies heräsi vilkkuviin valoihin. Siniset ja punaiset valot pyyhkivät seiniä ja kattoa. Ne saivat asunnon näyttämään vieraalta ja uhkaavalta. Kuin jokin kutsumaton voima olisi tunkeutunut sisään. Vanha mies makasi hievahtamatta paikallaan ja katseli valon välkettä. Värivalot juoksivat ikkunan poikki, ohittivat kalenterin, hyppäsivät merimaisemaa esittävän taulun yli, kiisivät peuran sarvien välistä osuen peilin kautta kattolamppuun ja aloittivat sitten leikkinsä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen. *Nytkö ne minua tulivat noutamaan*, mies ajatteli.

Keinutuoli valitti naristen vanhan miehen ponnistellessa istuvampaan asentoon. Hän oli korkannut Koskenkorva-pullon tyttärensä perheen lähdettyä. Talo oli tuntunut kylmältä ja yksinäiseltä heidän jälkeensä. Viina oli lämmittänyt ja tuonut lohtua.

Vanha mies nousi kankeasti seisomaan ja asteli hitaasti ikkunaan katsomaan. Sininen ja punainen valo kiiri hänen uurteisilla kasvoiltaan. Hän nosti vanhan kätensä suojatakseen silmiään häikäisyltä ja katsoi ulos ikkunasta. Naapurin pihamaa oli täynnä ihmisiä ja vilkkuvaloisia ajoneuvoja.

- Mitä helvettiä, mies murahti. - Maanantai?

Hän käännähti ympäri ja etsi Maanantaita katseellaan.

- Maanantai! Herätys. Mennään ulos.

Ulko-ovi aukesi ja Maanantai työntyi kuono edellä pihalle. Ilma oli täynnä tuoksua ja kysymyksiä. Innostuneena ottamaan niistä selvää Maanantai puski eteenpäin. Vanha mies seurasi saksanpaimenkoiran perässä lähes yhtä määrätietoisesti. Pihojen välissä ei ollut aita, eivätkä poliisit olleet vielä vetäneet nauhojaan eristääkseen aluetta. Oli pimeää ja märkää, eikä kukaan huomannut vanhaa miestä, kun tämä käveli keskelle hyörinää. Ensi töikseen hän huomasi pojat. Anton ja Juhani istuivat perheen auton takapenkillä ja keskustelivat kiivaasti jostakin. Vanha mies tallusti heidän luokseen ja koputti ikkunaan. Anton veivasi ikkunan alas.

- Mitäs täällä oikein tapahtuu?

Poikien silmät olivat suuret kuin lautaset.

- Ei me tiedetä. Äiti meni sisään ja alkoi kirkua ja sit isä pakotti meidät tänne istumaan. Me ollaan oltu täällä jo ainakin tunti, kuului vastaus Antonin suusta.

- Isä oksensi, Juhani jatkoi.

Vanhus katseli ympärilleen mietteliäänä ja näki Raimon puhuvan virkapukuiselle poliisille, joka näytti kirjaavan lehtiöonsä tämän tarinaa.

- Isä meni sisään. Tuli äitin kanssa ulos ja oksensi sitten kuistin rappusille. Äiti on ihan sekaisin, Anton selitti kiivaasti.

Raimo näytti järkyttyneeltä ja turhautuneelta. Hän selitti jotain kädet heiluen ilmassa, pudistellen päätään. Vanha mies kumartui katsomaan poikia ja sanoi:

- Ottakaa pojat ihan rauhassa. Elämässä täytyy osata olla kärsivällinen. Minä käyn selvittämässä mitä täällä oikein tapahtuu. Maanantai. Tule.

Maanantai nuuskutti maata innoissaan. Jotain oli selvästi tapahtumassa. Hihnan kiristyessä se siirtyi mielellään eteenpäin.

Joel seisoj ostoskeskuksen käytävällä ja katseli vääjäämätöntä. Siirappia ja mehua oli kuin seittiä lattialaatoilla. Rikkinäiset purkit irvisivät hyllyillä. Joku piti hänestä tiukasti kiinni. Hän yritti kääntyä, muttei pystynyt. Hän ei pystynyt näkemään kasvoja. Valot sammuiivat katossa. Jokin liikkui käytävän päässä. Jokin iso. Hän tunsu miten sydämenlyönnot takoiivat hänen ohimoitaan.

Metallinen murina.

Lattia vavahti kuin maanjäristyksessä. Jotain kuumaa nestettä vaui hänen paitansa sisällä. Kirskuen ja kolisten hirviö astui esiin. Sen punaiset silmät lukkiutuivat häneen välittömästi. Kuin luotipanssari-vaunu, musta metallipeto syöksyi hänen kimppuunsa. Kita auki. Öljyä sylkien. Sapelihampaat. Korventava kipu. Hän huusi keuhkonsa tyhjäksi. Maailma kieppui.

Joel tuli tajuihinsa, eikä tiennyt missä oli. Hänen päänsä tuntui raskaalta ja silmät katselivat kuin sumean hunnun läpi. Hän veti syvään henkeä. Ilma tuntui kylmältä ja karkealta. Jostain kuului huutoa kuin veden alta. *Musiikkia?*

Joel sulki silmänsä ja yritti pyyhkiä niitä kädellään. Viiltävä kipu iskeytyi hänen olkapäähänsä. Joel avasi silmänsä ja kuuli huutoa. Ääni tuli lähemmäs. Naisen ääni. *Susanna?* Hän yritti vastata, mutta keuhkot eivät olleet vielä palautuneet iskusta. Hänen onnistui vain yskiä. Pisarat laskeutuivat otsalle.

Joel maistoi veren suussaan ja haistoi siirapin ja öljyn. Jokin kosketti häntä käsivarteen. Joel yritti kääntää päätään – niska tuntui jäykältä, mutta se liikkui. Kirkas valo tulvi sisään ikkunasta. Vaaleat hiukset huojuivat edestakaisin kuin veden alla. Ylös kohti pintaa.

Susanna.

Toinen käsi toimi paremmin. Joel pyyhki silmiään. Tolkku oli palaamassa hänen luokseen. Hän tunnisti esineen edessään. Ratti. Auton ratti. Pirstoutuneen tuulilasin läpi tunki mustia ruohon korsia, kuin ne olisivat ajan saatossa kasvaneet siitä sisään. Kaikkialla oli mustaa märkää mutaa.

Susanna kutsui häntä ja hän yritti vastata, muttei pystynyt. *Ei hätää. Olen kunnossa. Ei tässä mitään. Ei tämä ole ensimmäinen kerta.*

Joel ei tuntenut jalkojaan. Hetken hän pelkäsi halvautuneensa, mutta siinä hän oli väärässä. Jalat olivat puristuksissa vääntyneen metallin alla ja tunto oli vain kaikonnut niistä tilapäisesti. Joel yritti liikuttaa varpaitaan, muttei ollut varma onnistuiko siinä vai ei. Ehkä ne liikkuivat.

Musiikki. Mikä ihmeen musiikki? Susanna sanoi jotain musiikista. Joel ajatteli musiikkia ja kuin hänen ajatuksensa voimasta, hän alkoi kuulla sitä – lujaa. Autoradiossa pauhasi sähkökitara helvetistä. Oli kuin musiikki olisi estänyt häntä hengittämästä kunnolla. Paine hänen päässään ja rinnassaan ja olkapäässään oli ehkä vain basson paineen aiheuttamaa. Hän löysi radion virtanäppäimen ja painoi sen hiljaiseksi. Maailma oli taas asteen verran lähempänä normaalia.

- Hei? Kuuletteko? Vastatkaa jos kuulette. Oletteko kunnossa?

Joel ei pystynyt vastaamaan, joten hän yritti nyökyttää päätään. Viesti tuntui menevän perille. Hän kuuli liikenteen ja lähestyvän paloauton. Hän kuuli jonkun jakavan ohjeita ja käskyjä. Hän kuuli tuulen vinkuvan puiden latvoissa.

Minkä ihmettä oli oikein tapahtunut? Miten hän oli päätynyt onnettomuuteen? Kenen auto tämä oli? Joel yritti koota ajatuksiaan, mutta ne eivät halunneet tulla hänen luokseen. Hän tunsu niiden katseen kuin kuvun takaa. Ne heiluttivat käsiään välimatkan päästä. Joel tunsu, että oli unohtanut jotain tärkeää. Sekopäinen ajatus nosti esiin valkoisen kyltin johon oli kirjoitettu yksi sana.

Susanna.

Hänen piti varoittaa Susannaa. Eikä aikaa ollut hukattavaksi.

SÄÄLIMÄTÖN RIKOSTARINA JÄTTÄÄ VAIN RUUMIIT KYLMÄKSI

Etelä-Amerikan viidakoissa kaksikymmentä vuotta elänyt rikoskomisario Olavi Kilpi on palannut Turun harmaille kaduille. Yhdessä työparinsa ylikonstaapeli Emilia Hattusen kanssa Olavi alkaa tutkia julmaa murhaa. Nuoren naisen päätön ruumis on löytynyt sidottuna omakotitalon olohuoneesta.

Veriset jäljet johtavat Olavin omaan menneisyyteen.

Tällä kertaa hän ei voi paeta sitä.

"Hän irvisti paljain hampain ja painoi liipaisinta.

*Revolveri jyrähti ja rekyyli paiskasi piipun
kohti kattoa, mutta hän osui jälleen.*

*Käsi vääntyi selän puolelle,
kuin yrittäen tavoittaa kivunlähdettä.
Hänen näkönsä hämärtyi, äänet vaimenivat.*

Musta oviaukko veti häntä puoleensa.

Kuolema oli tulossa."

**Luotimuurahainen on Jussi Vesannon esikoisteos.
Se on vauhdikas jännitystarina murhasta, kostosta ja
ihmisistä, jotka etsivät paikkaansa tässä maailmassa.**

